

komme til at koste. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke faar nær Penge nok, uagtet de mange Millioner, der ere indkasserede. Man kunde virkelig gerne, naar man vilde naa en formel rigtig Ordning, have taget flere Millioner med, det var da i alt Fald overkommeligt paa Papiret — det tager jo billig derimod —, men det skal jeg dog lade ligge. Da jeg har Indvendinger mod Forslaget som Helhed, gør det ikke saa meget, om Millionerne slaa til eller ikke. Det, som det er mig om at gøre at paavise, er, at de Millioner, som det ærede Medlem har regnet med, ere af den Bestaafenhed, at de ikke give den mindste Garanti for, at de kunne dække de Forpligtelser, som det ærede Medlems Anstalt vil faa at opfylde. Spørgsmaalet om Østatten skal jeg ikke fordybe mig ret meget i, men naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bebrejdede et Medlem her i Salen, at han var fulgt i Finansministerens Spor med Hensyn til Østatten, saa siger jeg, hvorfor vil saa det ærede Medlem, der har stillet dette Forslag, træde i det samme Spor? Jeg veed godt, Sporet er banet, men hvorfor træde i det samme Spor? Vil man bevilge Regeringen en Østtat, give Dit og Dat mod at faa en Medsættelse i andre Konsumartikler, saa maa jeg have Lov til at sige til de ærede Medlemmer, der her ville bevilge Regeringen en Østtat, hvorfor ville de det, naar de ere absolute Modstandere af den? Naar det er saaledes (Afbrudelse af Berg). Ja, det ærede Medlem fortalte os i Dag, at Østatten laa paa Bordet, men det veed jeg ikke noget om (Afbrudelse). Jeg beder om Forlæelse, jeg veed det ikke; det kan være, den ligger i Luften, det kan være, man kan veje den, men paa Bordet ligger den ikke! Der er ganske vist Forhandlinger i Rigsdagen om at give en Østtat, og det kan godt være, de føre til noget; den har alle Chancer for sig, men vedtaget er den ikke, og det er for tidligt at tage Hatten af, før man ser Manden (Afbrudelse af Berg). Jeg hører nu, at det ærede Medlem er saa ivrig for en Østtat, at han betragter den som givne og vil indkassere den til sin Alderdomsforsørgelse; det maa nu være det ærede Medlems Sag; jeg tror nu ikke, af de Grunde, som jeg udviklede i Formiddags, det vil være den rette Anvendelse. Man kan imidlertid ikke godt gentage sig selv, og jeg skal ikke gøre det i videre Omfang. Der blev i Formiddags talt om hele Stillingen til de sociale Love, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at det kunde dog nok være, at et lille Land i visse Maader stod nærmere til maaste at gennemføre den Slags Ting end de store Lande. Det er

jeg slet ikke saa uenig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i. Jeg skal da ogsaa gøre opmærksom paa, at vi have alle rede et Forslag, der som Lovforslag ligger paa Bordet, og det er Sygekasseloven. Jeg veed ikke, at man i noget andet Land har gennemført en Sygekasselov som vor; man kan nu finde det rigtigt eller galt; men jeg veed ikke, man har søgt at gøre det andetsteds. Jeg kender andetsteds 2 Systemer. Det ene er det, at Staten hjælper ved Administrationen og anerkender paa anden Maade. Jeg kan her fortrinsvis nævne det engelske System. Det andet System er det tyske Tvangssystem, hvor man giver Tilskud sammen med Arbejdsgiverne og Arbejdskommunen og andre. Derimod er det mig ikke bekendt, at der foreligger noget Tilbud fra Staten om at tilskyde til Sygekasser undtagen hos os. Det er muligt, at vi ved Alderdomsforsørgelsen ogsaa komme til at gaa vore egne Beje, og det vil jeg ikke have noget imod, men jeg tror, der er noget i det, som blev sagt af en æret Taler i Formiddags, at man maa gaa gradevis frem og klare det ene Problem efter det andet. Jeg mistender ikke den store Indflydelse i socialistisk Henseende, der er kommen ind ogsaa her i Salen. Jeg har kunnet spore den i flere Aar. Jeg har sagt det tidligere, og jeg skal gentage det i Dag, at jeg skal erkende, at hele denne Bevægelse stærker Blikket hos os andre for de sociale Krav; det skal jeg godt erkende. Det er en Selvfølge, at naar der kommer en stor Literatur og en stor Bevægelse op, komme mange Problemer under Debat, som ellers ikke vilde være komne, og det maa stærke Blikket. En helt anden Sag er det at gaa over paa et nyt Grundlag, og i den Henseende faldt der Antydninger fra den ærede Ordfører, at dette kunde være rigtigt, men det vil jeg i alt Fald ikke være med paa. For Resten vil jeg sige, at naar man vil tage det sociale Spørgsmaal op paa denne Maade med en Alderdomsforsørgelse, tror jeg, det med nogen Føje kan siges, at Invalideforsørgelsen bør staa Samfundet fuldt saa nær som Alderdomsforsørgelsen. Jeg mistender ikke, der kan være gode Grunde til at tage denne med, men den er langt vanskeligere at haandtere, og man vil neppe i Hurtighed kunne formulere sine Regler; der skal ganske andre store Forsundersøgelser til. Det vil erkendes, at naar der i Tyskland er gennemført et stort Lovarbejde om Invalide- og Alderdomsforsørgelse, saa er det Invaliditeten, som der staar i første Række. Naar jeg har brugt dette Udtryk, saa maa det ikke forveksles med Forsikring mod Ulykkestilfælde,